

Silva Jančan

Silva Jančan, takrat še Simoničeva s Črešnjevca pri Semiču, je že v osnovni šoli vedela, da bo učiteljica. Sorodnica, učiteljica matematike, je vedno lepo govorila o tem poklicu in Silvi se je zdel imeniten. Zato je po končani črnomaljski gimnaziji na Pedagoški fakulteti v Ljubljani vpisala matematiko in fiziko.

Ker se je nameravala vrniti v rodno Belo krajino, ni veliko pomišljala, ko jo je takratni ravnatelj semiške osnovne šole Metod Plut že v 2. letniku akademije prosil, naj pride poučevati v Semič. Za današnje čase se zdi skoraj neverjetno, da jo je v bloku čakalo dvosobno stanovanje, v šoli pa služba, s katero je začela 1. septembra 1977. 16 let je v višjih razredih poučevala matematiko in fiziko, leta 1993 pa je najprej za leto dni postala v. d. ravnateljice, potem pa ravnateljica. Zadnjič pred upokojitvijo bo v tej vlogi odšla v službo 30. decembra letos.

Premalo prostora je na voljo, da bi lahko našteali vse, kar je v dobrih 23 letih naredila kot ravnateljica. A ne le na pedagoškem področju. »Zdi se mi, da so bile v zadnjih dobrih 20 letih same gradnje. Še sreča, da imamo svojo občino, na kateri imajo posluš za naše naložbe. Res pa je, da sem znala dobro obrniti vsak tolar in evro. Finance so bile vedno moja velika skrb in ves čas sem iskala optimalne rešitve, sicer bi lahko bankrotirali. Vedno pa sem imela tudi dobre računovodkinje. Ena od njih mi je rekla, naj se ne bojim velikih, ampak majhnih računov. In tega nasveta sem se držala,« brska po spominih.

Med ravnateljevanjem je končala še študij pedagogike in danes pravi, da je vprašanje, ali bi ostala ravnateljica, če

ne bi dobila dodatnega znanja, saj so se razmere v družbi zelo spremenile. Dobro pa se zaveda, da je vloga šole med drugim tudi v tem, da je gibalo družbenega življenja. Še posebej je spodbujala učitelje, da so pripravljali prireditve in se s tem tesneje povezali s krajem.

Ena od njenih zaslug je bila, da so začeli romske otroke, ki jih je v šoli desetina, vključevati v redne oddelke tako v vrtcu kot v šoli. V šolskem letu 2013/14 je šola prejela Kumerdejevo priznanje za odlično partnerstvo z Zavodom za šolstvo, največ zaslug pa gre prav Silvi, ki je spodbujala učitelje pri vsem, kar je bilo tesno povezano z didaktiko in metodiko pouka in kar so uspešno prenašali na učence.

Ko se ozre na prehojeno poklicno pot, opaza, da je bilo v socializmu vse bolj enostavno kot danes. »Bili smo bolj enaki. Danes je veliko razslojevanja, otroci pa nosijo travme v šolo. Včasih je bilo otroštvo bolj brezskrbno. Imajo pa otroci danes širše znanje kot nekdanj, čeprav je precej odvisno od zmožnosti staršev. V šoli pa, čeprav smo na podeželju, učencem nudimo enake ali še boljše možnosti kot drugod. Dokaz za to so njihovi uspehi na številnih tekmovanjih,« je zadovoljna.

V zahvalo za njen trud bo na jutrišnji slovesnosti ob semiškem občinskem prazniku Silva Jančan prejela občinsko plaketo. Zaslužila si jo je tudi za svoje življenjsko delo. Ob zaključku poklicne poti, za katero pravi, da je bila dokaj gladka in brez pretresov, že razmišlja, čemu se bo posvetila kot upokojenka. Predvsem tistemu, za kar doslej ni imela dovolj časa: branju, izletom, vrtu, morju. »Ko opazam, da so šolarji že vnuki mojih učencev, menim, da je res čas, da se umaknem,« se nasmehne.

M. Bezek-Jakše